

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 lutego 2017 r.
sprawy **A. B.** ,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 21 lipca 2016 r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 2 listopada 2015 r., sygn. akt II K (...),

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego A. B. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2015 roku, sygn. akt II K (...) Sąd Rejonowy w T. uznał oskarżonego A. B. za winnego:

1. przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wymierzył mu na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda,
2. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 59 ust. 1 tej ustawy wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

W miejsce powyższych kar jednostkowych Sąd miejsce wymierzył A. B. karę łączną w rozmiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 45 § 1

k.k. Sąd Rejonowy orzekł wobec A. B. środek kamy w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie łącznej 5140 zł.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego A. B..

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2016 roku, sygn. II Ka (...) Sąd Okręgowy w T. zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do A. B. w ten sposób, że wyeliminował sformułowanie „działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” oraz wyeliminował art. 12 k.k. z kwalifikacji prawnej czynu z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanego A. B., a nadto orzeczony wobec oskarżonego A. B. środek kamy w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnionego przestępstwa podwyższył do kwoty 5240 zł.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy w T. utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji w odniesieniu do oskarżonego A. B..

Kasację od tego wyroku w odniesieniu do oskarżonego A. B. wniósł jego obrońca. W kasacji zarzucono:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez niezakwalifikowanie czynu jako wypadku mniejszej wagi,

2. rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k., poprzez nie rozpoznanie sprawy w granicach podniesionego w apelacji zarzutu obrazy przepisów postępowania, tj. art. 8 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającej na braku jakiejkolwiek merytorycznej oceny zeznań świadka M. T..

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w T. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Jeśli chodzi o zarzut z pkt 1 kasacji, skarżącemu należy przypomnieć, że

kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Tymczasem zarzut niezakwalifikowania czynu skazanego z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wniesionej kasacji odnosi się do prawidłowości stosowania prawa przez Sąd Rejonowy. Zauważyć trzeba, że Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć powołanej normy, gdyż nie czynił własnych ustaleń faktycznych i w odniesieniu do czynu z art. 59 ust. 1 ustawy, nie zmieniał kwalifikacji prawnej przyjętej w Sądzie Rejonowym, lecz w pełni zaakceptował, jako trafną, kwalifikację zastosowaną w I instancji. Co ważne, apelacja obrońcy A. B. nie podnosiła w tej materii zarzutu naruszenia prawa materialnego przez Sąd Rejonowy, zatem kwestia ta nie musiała się zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. znaleźć w kręgu rozważań pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Konkludując, postępowanie kasacyjne nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń, co zmusza do przyjęcia, że omawiany zarzut nie ma cech dopuszczalnego zarzutu kasacyjnego.

Nietrafny okazał się też zarzut z pkt 2 kasacji, dotyczący naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. przez Sąd odwoławczy. Trzeba zauważyć, że kwestia oceny wiarygodności zeznań świadka M. T. została przeanalizowana przez Sąd Okręgowy na s. 35-36 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Jeśli zaś chodzi o jakość tych rozważań, to trzeba stwierdzić, że ich treściowa zawartość wskazuje na poprawne rozważenie wspomnianego zarzutu. Sąd Odwoławczy trafnie zwrócił uwagę, że wbrew zasadom z art. 7 k.p.k. byłoby założenie, że świadek ten kłamliwie obciążył skazanego A. B., nadto wiarygodność zeznań tego świadka po części została potwierdzona wyjaśnieniami samego skazanego. Rozważania Sądu odwoławczego są więc poprawne, logiczne, a przy tym szczegółowe i wnikliwe, wsparte argumentacją odwołującą się realiów sprawy. W takim stanie rzeczy nie można dopatrywać się naruszenia standardów rzetelnej kontroli odwoławczej określonych w art. 433 § 2 k.p.k. ani art. 457 § 3 k.p.k.